

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. M. N.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2023, č. j. MV-202317-5/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2023, č. j. MV-202317-5/SO-2023, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „OAMP“) ze dne 10. 10. 2023, č. j. OAM-4971-20/PP-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný v jeho věci nesprávně aplikoval zákonná ustanovení. Správní orgán dle žalobce postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci.
4. Žalobce namítal, že se žalovaný nevyjádřil k odvolací námitce, že OAMP si měl předvolat jak žalobce, tak matku nezletilé dcery žalobce, kteří by se vyjádřili k péči žalobce o dceru. Doložením rodného listu žalobce prokázal, že je otcem nezletilé. Správní orgán si však opatřil toliko jednu negativní pobytovou kontrolu.
5. Podle žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.) a s čl. 9 odst. 1 a 3 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte (sdělení č. 104/1991 Sb.) garantující právo dětí na přítomnost ve státě, ve kterém se legálně zdržují jejich rodiče. V důsledku napadeného rozhodnutí dochází k roztržení rodiny žalobce, neboť dcera žalobce má pouze české státní občanství, a tudíž není možné vytržení z jejího běžného života a odcestování do zcela neznámé země pouze z důvodu života se žalobcem.
6. Dále žalobce namítal, že správní orgán nedbal § 174a zákona o pobytu cizinců a nezkoumal přiměřenost dopadů vydaných rozhodnutí, která se má posuzovat u všech rozhodnutí vydaných dle zákona o pobytu cizinců. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, a ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 5 Azs 46/2016. Podle žalobce § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, která se mají posuzovat. Podle žalobce neobstojí, pokud správní orgán provede posouzení stran přiměřenosti pouze v omezené míře. Správní orgány měly posuzovat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života nezletilých synů žalobce, kteří mají na území povolen trvalý pobyt. Žalobce podotkl, že na území žije 19 let společně se svojí rodinou a vzhledem ke skutečnosti, že všechny děti žalobce jsou nezletilé, je nezbytné, aby měly po svém boku svého otce, neboť bez jeho přítomnosti bude narušena jejich řádná socializace, což může mít fatální dopad na jejich budoucí život. Žalobce dodal, že ve své vlasti již nic nemá a nemá se tam kam vrátit, neboť jeho kompletní rodina žije na území České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s těmi odvolacími, k nimž se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a zdůraznil, že OAMP žalobce vyzval, aby doložil dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců doklad prokazující, že o svou nezletilou dceru skutečně pečuje. Rovněž byl žalobce upozorněn, že správní orgán nebude z vlastní iniciativy zjišťovat naplnění podmínek potřebných pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

udělení povolení k přechodnému pobytu žalobce a že je v zájmu žalobce, aby tvrdil skutečnosti a navrhl důkazy (výslech žalobce či dalších svědků) k prokázání naplnění zákonných podmínek pro udělení povolení k přechodnému pobytu. Žalobce však na výzvu nikterak nereagoval.

8. Žalovaný konstatoval, že z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nutně nevyplývá právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 78/2006. Dále uvedl, že Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 připouští oddělení dítěte od jednoho či obou rodičů za předpokladu uznání práva dítěte udržovat pravidelně osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte. Není tedy stanoveno, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Žalovaný rovněž podotkl, že Listina základních práv a svobod ani další ústavní zákony nezaručují cizinci právo pobytu na území České republiky, k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 36/93.
9. Žalovaný nesouhlasil s tím, že nebylo dbáno § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve správním řízení zásah do soukromého a rodinného života nenamítal, a přesto se jím OAMP i žalovaný ve svých rozhodnutích zabývali. Dodal, že dva nezletilí synové žalobce nejsou občany Evropské unie, pobývají zde na základě povolení k trvalému pobytu a žijí ve společné domácnosti se svojí matkou, protože se na ně nevztahuje § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce neprokázal, že by žil ve společné domácnosti se svojí dcerou nebo o ni skutečně pečoval. Žalovaný dodal, že žalobce je dospělý muž schopný výdělečné činnosti bez zdravotních omezení, přičemž na území opakovaně páchal trestnou činnost a musel si být vědom, že tím ohrožuje svůj pobyt na území.

Jednání soudu

10. K jednání soudu konanému dne 4. 3. 2025 se žalobce ani jeho právní zástupce bez omluvy nedostavili. Žalovaný se z účasti na jednání soudu omluvil. Soud toliko konstatoval podstatný obsah žaloby, vyjádření k žalobě a správního spisu.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou, že se žalovaný nevyjádřil k odvolací námitce, že OAMP si měl předvolat jak žalobce, tak matku nezletilé dcery žalobce, kteří by se vyjádřili k péči

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce o dceru. Tuto námitku shledal soud nedůvodnou, neboť žalovaný se k uvedené námitce výslovně vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde mj. uvedl: „Komise nesouhlasí s námitkami zmocněného zástupce, že správní orgán I. stupně nezjistil skutečný stav, když nevyslechl dceru či matku dcery. Účastník řízení nikterak nereagoval na výzvu správnímu orgánu I. stupně, nenavrhł žádný výsledek, ani se nepokusil v rámci řízení doložit jakýkoliv doklad, že skutečně pečuje o svou dceru.“

14. Dále se soud zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve spojitosti s neuskutečněním výsledku žalobce či matky dcery žalobce.
15. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, v odst. 16 uvedl: „Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“
16. Soud konstatuje, že předmětem soudního přezkumu je řízení zahájené na návrh – řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b zákona o pobytu cizinců. V řízení zahájeném na základě žádosti leží ze své podstaty důkazní břemeno (§ 52 správního řádu) primárně na žadateli (žalobci), nikoliv na správním orgánu, neboť je to právě žadatel, kdo inicioval zahájení řízení a má na jeho zdárném výsledku předurčeném jeho procesní aktivitou prvořadý zájem. Bylo tedy ve výlučném zájmu žalobce, aby ve správním řízení, především v řízení v prvním stupni, tvrdil a věrohodně prokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie – své dcery, o kterou skutečně pečuje. Pasivita žalobce v řízení zahájeném na návrh jde tedy k jeho tíži.
17. Žalobce byl výzvou k odstranění vad žádosti doručenou OAMP jeho právnímu zástupci dne 21. 5. 2023 informován mj. o tom, že pro úspěšnost jeho žádosti je třeba doložit doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Současně byl žalobce ve výzvě upozorněn na možnost navrhnout správnímu orgánu jako důkaz výsledek jeho samotného případně další osoby jako svědka. Dále byl žalobce upozorněn, že závisí pouze na jeho aktivitě, aby navrhl důkazy na podporu svých tvrzení, neboť správní orgán není povinen sám aktivně provádět dokazování směřující ke zjištění naplnění podmínek pro vyhovění žádosti žalobce o pobytové oprávnění. OAMP ve výzvě uvedl, že žalobce za svého rodinného příslušníka, který je občanem Evropské unie, označil svoji nezletilou dceru, občanku České republiky, k čemuž doložil rodný list. OAMP žalobce poučil, že dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nutné, aby žalobce doložil, že o svoji nezletilou dceru skutečně pečuje. Žalobce žádné požadované doklady k prokázání, že o svou nezletilou dceru skutečně pečuje do vydání prvostupňového rozhodnutí (ani během odvolacího řízení) nedoložil. Na žádost OAMP provedla hlídka Policie České republiky dne 28. 7. 2023 pobytovou kontrolu na adrese, k níž žalobce doložil, že na ni má zajištěno ubytování (X). Policejní hlídka zjistila, že žalobce ani jeho nezletilá dcera se na dané adrese nezdržuje, nemají tam označenou poštovní schránku a jeden z vlastníků předmětné nemovitosti sdělil, že žalobce v dané nemovitosti určitě nebydlí. Dne 10. 8. 2023 byla právnímu zástupci žalobce doručena výzva k seznámení se podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se s podklady neseznámil, načež bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal obdobné námitky jako v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Soud konstatuje, že žalobce v řízení před OAMP výslech sebe ani matky své dcery nenavrhl. Rovněž nenavrhl provést žádný jiný důkaz, který by osvědčoval jeho skutečnou péči o jeho nezletilou dceru, ač byl řádně poučen, že tak učinit má. OAMP si pro své rozhodnutí zajistil negativní pobytovou kontrolu na adrese doložené žalobcem. V odvolání, které obsahově odpovídalo žalobě, ani během řízení o odvolání, žalobce přímo žádné důkazní návrhy nepředložil, pouze poukázal na to, že měl OAMP výslechy provést z vlastní iniciativy. Skutkový stav věci byl tedy dostatečně zjištěn a pasivita žalobce stran navrhování důkazů ke zjištění skutkového stavu v řízení zahájeném na žádost žalobce stran naplnění podmínek pro udělení pobytového oprávnění jde k jeho tíži. Soud proto uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.
19. Dále žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s čl. 9 odst. 1 a 3 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte garantující právo dětí na přítomnost ve státě, ve kterém se legálně zdržují jejich rodiče.
20. Soud k uvedené námitce konstatuje, že napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k jeho přechodnému pobytu a zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování. Právo dítěte žalobce navštívit ho ve státě, v němž se bude žalobce legálně zdržovat, tak nebylo napadeným rozhodnutím nikterak dotčeno. Napadeným rozhodnutím nebylo žalobci uděleno povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, a proto zde legálně nepobývá, a tudíž je irelevantní zabývat se otázkou práva dítěte žalobce na přítomnost ve státě, ve kterém se rodič (žalobce) legálně zdržuje. Namítané právo dítěte žalobce je odvislé od legality pobytu žalobce v určitém státě, nikoliv naopak. Soud rovněž konstatuje, že nebylo v řízení prokázáno, že by žalobce skutečně pečoval o svoji dceru. Proto nelze hovořit o nepřipustném roztržení rodiny žalobce napadeným rozhodnutím, jímž mu nebylo uděleno povolení k přechodnému pobytu.
21. Soud poté přistoupil k vyhodnocení námitky vztahující se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce.
22. Žalobce namítal, že správní orgán nedbal § 174a zákona o pobytu cizinců a nezkoumal přiměřenost dopadů vydaných rozhodnutí, která se má posuzovat u všech rozhodnutí vydaných dle zákona o pobytu cizinců.
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
24. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

25. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zamítnutí žádosti žalobce dle § 87b zákona o pobytu cizinců o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec (žalobce) není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.*“
26. Podmínky § 87b a § 87e zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie z důvodů uvedených v daných ustanoveních nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
27. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „... *článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že v projednávané

věci z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v souladu se shora poukazovanými judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu na základě žalobcových tvrzení hodnotil, zda nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené ve smyslu poukazovaného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

28. OAMP se k přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí vyjádřil na str. 5, kde uvedl, že žalobce nedoložil, že by se svojí dcerou sdílel domácnost nebo že by o ni skutečně pečoval. Proto OAMP nepovažoval své rozhodnutí za nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinných vazeb žalobce na území. Současně bylo zhodnoceno, že žalobce byl od roku 2018 do roku 2023 ve výkonu trestu odnětí svobody, a tudíž v uvedenou dobu žalobce se svou dcerou ani se svými syny fakticky nepobýval. Žádné jiné významné vazby žalobce na území nebyly zjištěny, přičemž ani žalobce zásah do rodinného a soukromého života v řízení před OAMP nenamítal.
29. Žalovaný se k přiměřenosti napadeného rozhodnutí vyjádřil na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde obdobně jako OAMP zhodnotil vazby žalobce na jeho nezletilou dceru, u níž neprokázal, že by s ní sdílel domácnost, nebo že by o ni skutečně pečoval, a dva syny žijící na území České republiky na trvalý pobyt se svojí matkou – nejsou občany Evropské unie, ale Vietnamu. Rovněž podotkl, že žalobce v průběhu správního řízení zásah do soukromého a rodinného života nenamítal, a přesto se OAMP otázkou přiměřenosti zabýval. Žalovaný rovněž zhodnotil, že žalobce je dospělý muž, schopný výdělečné činnosti a bez zdravotních omezení, přičemž zde opakovaně páchal trestnou činnost, a musel si být tedy vědom, že tím ohrožuje svůj pobytový status. Dále žalovaný sdělil, že přestože je zájem nezletilého dítěte nezbytné považovat za středobod úvah o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu žalobce, nelze dospět automaticky k závěru, že dopady rozhodnutí budou nepřiměřené jen pro tu skutečnost, že je žalobce otcem nezletilé občanky České republiky.
30. Takto provedené hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce považuje soud za zcela dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Žalovaný zjistil relevantní faktory přiměřenosti, které posléze zkoumal a odpovídajícím způsobem hodnotil ty důležité, které mohly být pro posouzení věci významné. Přiměřenost rozhodnutí byla přirozeně zkoumána jen ve vztahu k okolnostem, které v řízení vyšly najevo. K tomu soud podotýká, že sám žalobce v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení před soudem nesdělil žádné mimořádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Sdělil toliko, že má na území tři nezletilé děti, žije zde 19 let společně se svojí rodinou (s jakou konkrétně, nebylo zjištěno) a vzhledem ke skutečnosti, že všechny děti žalobce jsou nezletilé, je nezbytné, aby měly po svém boku svého otce, neboť bez jeho přítomnosti bude narušena jejich řádná socializace. K tomu soud konstatuje, že žalobce byl po dobu zhruba pěti let ve výkonu trestu odnětí svobody, a tudíž po danou dobu o děti fakticky nemohl pečovat. Tedy již těmito skutečnostmi, způsobenými trestní minulostí žalobce, došlo k narušení rodinných vazeb žalobce a jeho dětí. K tvrzení žalobce, že ve své vlasti již nic nemá a nemá se tam kam vrátit, neboť jeho kompletní rodina žije na území České republiky, soud obdobně jako žalovaný konstatuje, že žalobce je dospělý muž, schopný výdělečné činnosti a bez zdravotních omezení, a tudíž schopný snést návrat do vlasti.
31. Soud si je vědom skutečnosti že žalobcova dcera je českou státní občankou (dva nezletilí synové žalobce jsou občany Vietnamu). Po vycestování žalobce zpět do Vietnamu bude žalobce se svojí dcerou schopen udržovat kontakt s využitím moderních dálkových

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

komunikačních prostředků. Stejně tak bude žalobce moci dceru navštěvovat v České republice na základě některého z pobytových (vízových) oprávnění dle zákona o pobytu cizinců, jelikož mu nebyl uložen zákaz pobytu na území České republiky. Tato námitka tedy není důvodná.

32. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.
33. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. března 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.